

MET PEK EN VEREN

Met pek en veren

Als je man wordt beschuldigd
van seksueel misbruik

Petra Keijl

2018

Uitgeverij Blooming

Zoelen

Copyright © 2018 Petra Keijl
Redactie Bianca Bartels
Omslagontwerp Erik KanTERS
Omslagfoto © Magdalena Zyzniewska / Trevillion Images
Foto auteur Ursula Fotografie
Vormgeving binnenwerk Erik KanTERS
E-book ePubStudio.nl
ISBN 978-90-8234-588-9
ISBN 978-90-8234-589-6 (e-book)
NUR 320

uitgeverijbloomiNG.nl

Petra Keijl schreef dit boek op basis van haar eigen ervaringen.
Namen en plaatsen zijn veranderd omwille van privacy.

Druk - - - - - 8 oktober 2012

De inval - - - - - 9 oktober 2012

Er was eens

I Een man

Nieuw begin - - - - - juli 2005

Karate - - - - - oktober 2005

Op bezoek - - - - - april 2006

Jarig - - - - - juni 2006

II Die vrouw

Jolande - - - - - 28 mei 2008

Vertrek - - - - - juli 2008

Schapen - - - - - 11 augustus 2008

Ruzie - - - - - 26 augustus 2008

Modder - - - - - 26 september 2008

Terug - - - - - 27 september 2008

III De groei

Kratje - - - - - 6 september 2008

Uitbreiden - - - - - 8 oktober 2008

IV De val

Huiszoeking - - - - - 9 oktober 2012

Eieren - - - - - 10 oktober 2012

Dertig dagen - - - - - 12 oktober 2012

Aanklachten - - - - - 14 oktober 2012

Verhoor - - - - - 15 oktober 2012

Geldnood - - - - - 7 november 2012

Hoop - - - - - 10 november 2012

De aangeefster - - - - - 11 november 2012

V De waarheid

Toch	12 november 2012
Leegloop	13 november 2012
PI	16 november 2012
Dossier	17 november 2012
Nachtavontuur	18 november 2012
Intuïtie	21 november 2012
Advocatenkantoor	24 november 2012
Te veel succes	14 december 2012
Diefstal	15 december 2012
Scheveningen	18 december 2012
Volhouden	2 maart 2013
Zon	11 april 2013
Thuis	12 april 2013
Werk	15 april 2013

VI De zaak

Manipulatie	22 oktober 2013
Zwaar op de maag	27 oktober 2013
Piekeren	5 november 2013
Rechtszaak	13 november 2013
Schertsvertoning	28 november 2013
Kapot	20 januari 2014
Moed	30 januari 2014
Nieuwe advocaat	10 februari 2014
Geduld	19 november 2015
Geen fooi	28 november 2013
Excuses	4 december 2015
Spookhuis	6 december 2015
Hoger beroep	12 januari 2016
Leugens	19 januari 2016
Definitieve uitspraak	26 januari 2016

‘Ik ben het spuugzat. Ik wil rust!’

Ik blijf het zeggen, maar hoop op verandering is er niet. Sjoerd hoort me niet. Hij is alweer op weg om een cliënt te helpen. Amper een paar uur per week hebben Sjoerd en ik tijd voor elkaar en voor mijn twee kinderen. En zelfs die paar uren schieten er vaak bij in.

De oude boerderij waarin we wonen is ook de centrale plek van de stichting die Sjoerd met een vriend heeft opgezet. Drugs- en drankverslaafden, taakstraffers, criminele jongeren, mishandelde en verwaarloosde mensen kunnen bij de stichting terecht voor hulp. Allemaal helpen ze op de boerderij, maar ze lopen ook ons huis in en uit. Zeven dagen per week, van ’s morgens acht uur tot vaak ’s avonds elf uur.

Sjoerds hart is groot, heel erg groot. Hij lijkt de hele wereld te willen helpen. Hij slaat zijn armen om schouders, nodigt iedereen uit om mee te eten, geeft gasten verbale schoppen onder hun kont en staat altijd weer klaar om anderen te helpen. Het is dat er geslapen moet worden, maar anders werkte hij ’s nachts ook; alles om anderen te helpen.

Een prachtige vent, maar ik trek het niet meer. Ik werk ook voor de stichting. De telefoons rinkelen hier de hele dag door. Het huis ligt vol papieren, aantekeningen, mappen en dossiers. Moddervoeten lopen in en uit. In en uit. In en uit. Er gaan liters koffie en thee doorheen. Er vloeien tranen, mensen lachen en er worden vooral heel veel mensen geholpen.

Maar ik ben kapot. Waar is mijn privacy? Waar is mijn leven? Ik wil even hélemaal niets!

De inval

9 oktober 2012

Met een klap slaat er een autodeur dicht. Ik hoor onze honden hard blaffen vanuit de stal.

‘Wat doe je?’ vraag ik. Sjoerd schiet uit bed, grist zijn ochtendjas van de haak en snelt op blote voeten naar de voordeur. ‘Hier is het!’ roept een man buiten. Het is nog donker. Door een kier tussen de gordijnen zie ik flitsende zaklampen dichterbij komen. Mannenstemmen brommen: ‘Ja, we komen!’

Buiten knoopt Sjoerd zijn ceintuur dicht over zijn blote buik en kijkt om zich heen. Ik zie schimmen. Vier mannen gaan om hem heen staan en pakken hem vast. ‘Meekomen!’ roept een van hen.

Ik spring uit bed om naar Sjoerd toe te rennen. Wat gebeurt hier? Wie zijn dit? Ik voel een duw tegen mijn schouders en val terug op bed. Er staan een man en een vrouw in mijn kamer. Uit het niets. Wat willen ze hebben? Is dit een overval? Ze dragen donkere kleding met een riem waar een wapen aan hangt. Politie? Wat, hoe? Een mannenstem vraagt wie er nog meer thuis zijn. Ik denk aan de kinderen. ‘Alleen Mark is boven, mijn zoon van achttien,’ stamel ik terwijl ik de man niet-begrijpend aankijk. Wat is hij van plan? Godzijdank is Sara, mijn jongste, er niet. Ze slaapt bij haar vader. Drie, of misschien wel vier mannen denderen de trap op naar boven, naar de slaapkamer van Mark. Arme jongen, die ligt nog nietsvermoedend in bed. De vrouw blijft bij mij in de slaapkamer en zegt dat ik kalm moet blijven. Ik moet me aankleden. Wanneer ik mijn ochtendjas pak roept ze: ‘Nee!’

Ik draai me om en kijk haar aan.

‘Normale kleren,’ zegt ze ijzig. ‘Het gaat wel even duren.’

Er komt geen geluid meer uit mijn mond. Ik pak een shirt en een joggingbroek van een stoel bij het raam. De vrouw schijnt met haar zaklamp op mijn lichaam en volgt mijn bewegingen. Ze kijkt hoe ik mijn hoofd door het gat steek, mijn armen in de mouwen. En hoe ik met mijn koude blote benen in de joggingbroek stap.

Sjoerd protesteert buiten en ik zie hoe hij met zijn linkerwang tegen de ruwe stenen van een muurtje tegenover de boerderij gedrukt wordt, zijn armen achter zijn rug gebonden. ‘Liz!’ roept hij, ‘Liz!’ Ik wil ernaartoe, maar dat mag niet.

‘Jij gaat naar de woonkamer,’ sist de vrouw.

Buiten zie ik in een flits hoe ze Sjoerd meenemen. Grote, sterke, lieve Sjoerd, in zijn tuttige ochtendjas met een geborduurd naamplaatje, op blote voeten, afgevoerd als een levensgevaarlijk crimineel, ingeklemd tussen gewapende politiemannen.

We waren van de week begonnen met het opknappen van de woonkamer. Het was hoog tijd voor een frissere uitstraling. We hadden net de hele kamer leeggemaakt om de vloer te kunnen verven, dus hier zitten is nu lastig. De agenten halen een paar stoelen uit de gang en zeggen dat ik moet gaan zitten. Na wat gestommel op de trap brengen andere agenten Mark binnen. Hij ziet er geschrokken uit, zijn haren nog door de war van het slapen en een verbaasde, angstige blik in zijn ogen. Hij wordt naast me neergezet en tegenover ons gaan twee agenten zitten. Een grote, brede man en een kleine, mollige vrouw.

‘Wat is er aan de hand?’ mompelt Mark.

‘Stil!’ waarschuwt de brede man. ‘Jullie mogen niet met elkaar praten.’

Oké dan, maar ik denk wat Mark net hardop heeft gezegd. Wat gebeurt hier? En waarom? Door het raam zie ik een auto langs de hooiberg het terrein op rijden. En nóg een. En nóg een. Ze blijven maar komen en ze parkeren kriskras over het hele terrein. Ik tel ze in mezelf. Negen, tien, elf, twaalf, nee wel dertien auto's. En uit iedere auto stappen twee of drie mensen.

Het is dinsdag en inmiddels half acht 's ochtends. Over een halfuur komen de eerste cliënten, medewerkers, taakstraffers en stagiaires aan. En ik verwacht Lianne, onze schoonmaakhulp.

'Mag ik mijn hulp bellen om af te zeggen?' vraag ik de kleine, mollige vrouw.

'Is allemaal geregeld,' bitst ze me toe. Ik moet wachten. Wachten? Hoe lang nog? En waarop? Wat doen al die mensen? Zit Sjoerd nog in een van die auto's? Of hebben ze hem meegenomen? Ik wil wat kleren voor hem pakken, maar ik mag niets. Alleen maar zitten, wachten en mijn mond houden.

Ik zit en ik zit. Voor het eerst in jaren zit ik hier helemaal niets te doen. Lopen hier geen cliënten in en uit en ligt het werk stil. Ik denk aan gisteren, aan mijn wens om even niets te hóéven. Heb ik een vloek over ons uitgeroepen?

Na minuten of uren – ik heb geen besef van tijd meer – loopt een oudere vrouw met een spits gezicht de kamer binnen. Ze gaat vlak voor me staan en kijkt me strak aan. Ze houdt een briefje voor mijn neus. 'Ik ben de rechter-commissaris,' zegt ze. 'Heb je enig idee waarom dit gebeurt?'

'Nee.' Ik heb werkelijk geen flauw benul.

'Uw man wordt verdacht van seksueel misbruik van cliënten,' zegt ze zonder een spier te vertrekken.

Bam! Daar ligt opeens de aanklacht. Zomaar, in het bijzijn van

mijn kind, gewoon op tafel.

Seksueel misbruik? Sjoerd? Ik moet er bijna om lachen, zo bizar klinkt het. Ik raak niet in paniek, want dit moet een geintje zijn. Of een fout. Ja dat is het. Ze hebben zich vergist en gewoon de verkeerde opgepakt. Het kan niet anders.

Wat ze daarna zegt versta ik niet meer. Ik ben te druk bezig met bedenken hoe ze zich zo kunnen vergissen.

‘Wat een gelul,’ zegt Mark. ‘Dat geloof je zelf toch niet?’ Zie je nou wel, denk ik, het klopt gewoon niet. Dit gaat goed komen. Dit móét goed komen. Dat moet.

Er was eens

Er was eens een man met een missie en die man heette Sjoerd. Sjoerd was een vrolijk jongetje dat opgroeide in een warm gezin in een dorp op het platteland. Kleine Sjoerd had twee broers en een zus, maar voor zijn ouders was het huis nooit te vol. Pleegkinderen woonden korter of langer bij hen in huis voor crisisopvang, en ook tante An, een oude en eenzame ‘zielige tante’, logeerde vaker wel dan niet in het eenvoudige huis aan de dorpsstraat. Help altijd anderen als je dat kunt, was de les van zijn ouders. Sjoerd leek meer geïnteresseerd in het pikken van appels uit de bomen van een boer en in het voor de gek houden van de meester, dan in het luisteren naar zijn ouders, maar onbewust sijpelde de help-anderen-boodschap diep naar binnen. De spontane en rebelse tiener werd al op zijn eenentwintigste Europees kampioen karate, organiseerde daarna toernooien en gaf les in karate en kickboksen. Tijdens die lessen begeleidde hij leerlingen niet alleen fysiek, maar steeds vaker ook mentaal. Toen hij begin twintig was drong het tot hem door dat hij mensen echt kon helpen, en dat helpen werd zijn grote passie. Toen hij een paar jaar later helemaal niet meer mocht sporten door slijtage aan zijn heup, vond hij een baan in de hulpverlening. Het werk was fantastisch, maar wat was de werkwijze omslachtig. Hij zag daar door de bomen het bos niet meer. Het stoorde hem dat het werk door alle officiële en trage procedures relatief weinig opleverde. De hulpverlening was ziek. Hij besloot verder te kijken. Hij ging leren, liet zich inspireren, hij dacht na, begon te sparren, ging hopen, uitproberen, viel op zijn bek, bleef dromen, nog meer proberen en hij verzamelde

mensen om zich heen om zijn droom mee te verwezenlijken.

Op een dag richtte hij de stichting Chu Shin op, wat letterlijk 'uit het midden van het hart' betekent in het Japans. Een naam die een op een paste bij het grote hart van Sjoerd, die er vierentwintig uur per dag voor zijn cliënten wilde zijn. Ook in het weekend. Ook tijdens de feestdagen. De cliënten kregen altijd voorrang, net als de logés bij zijn ouders. Chu Shin was een stichting van Sjoerd en zijn vriend Gert. Allebei waren ze klaar met de omslachtige, bureaucratische reguliere hulpverlening, en allebei kenden ze ook de kracht van hulpverlening. Ze wilden het op hun eigen manier gaan doen. Mensen helpen in nood, die niet werden begrepen door hun omgeving en door degenen bij wie ze eerder aanklopten voor hulp, mensen die via officiële trajecten niet de juiste begeleiding kregen of in oud gedrag vervielen. Voor deze bijna hopeloze mensen wilden Sjoerd en Gert er zijn. Ze wilden behandeling op maat leveren omdat mensen niet in hokjes passen. Omdat alle mensen anders zijn, werken gestandaardiseerde behandelingen voor veel van hen niet. Ze begonnen met het geven van weerbaarheids-trainingen en agressieregulatietrainingen, waarbij cliënten met behulp van bokselementen diep bij hun gevoel, bij hun pijn en bij hun eventuele trauma's konden komen. Na een paar jaar was de stichting landelijk bekend. Taakstraffers stroomden binnen via de Raad voor de Kinderbescherming en de Reclassering, Sjoerd en Gert ontwikkelden een 'begeleid wonen project', cliënten met en zelfs zonder een PGB konden bij hen terecht en de slagingspercentages lagen volgens cliënten en een onderzoeksbureau hoger dan in de reguliere hulpverlening, terwijl Chu Shin goedkoper werkte.

De stichting draaide op volle toeren. Trainingen op locatie werden ontwikkeld voor personeel van ziekenhuizen, bedrijven en scholen. En de Algemene Bestuursdienst, die voor alle ministeries werkt, wilde samenwerken. Zij riep een ondersteunende stichting in het leven: 'Vrienden van Chu Shin,' om donaties en andere sponsoring op gang te brengen. De dienst wilde dat de stichting docenten zou opleiden om lessen te geven op mbo's. De lijntjes met het Ministerie van Onderwijs lagen er al.

Maar in het groeiende woud van mogelijkheden en plannen schuilde ook het monster van de jaloezie. Sjoerd en Gert hadden succes met hun alternatieve methodes. Sjoerd nam geen blad voor de mond en verkondigde overal waar hij kwam wat er volgens hem schortte aan de officiële hulpverlening, en daardoor waren die hulpverleners *not amused*. Sjoerd werd gewaarschuwd voor een mogelijk boemerangeffect, voor tegenwerking en voor wraak, maar hij weigerde op de aangeharkte paden te blijven en zocht alternatieve kansen en uitdagingen in de krochten van het woud. Alles om de cliënten te genezen.

En toen ging het mis.

Goed mis.

Er was een inval. Er waren beschuldigingen. Er waren wijzende vingers.

Maar waar ging het nu echt fout? Ging het wel echt fout?

I

Een man

Een nieuw begin

juli 2005

Ik heb de knoop doorgehakt om van Harold te scheiden. We zijn uit elkaar gegroeid, maken continu ruzie en ik voel me niet gezien, niet gehoord, niet erkend. Ik ben nu veertig, voel dat ik nog een nieuw leven kan opbouwen en de kinderen zijn oud genoeg om het te begrijpen. Sara is acht en Mark is elf.

Harold blijft in het huis wonen en ik vertrek naar Zuidwest, waar ik een kleine, gezellige woning heb gevonden in de buurt van mijn werk, een voedingsmiddelenbedrijf waar ik de administratie doe. Blij word ik niet meer van deze baan. Ik ben wel aan een uitdaging toe, maar oké, ik kan nu voor mezelf zorgen. Natuurlijk, er is verdriet, maar we vinden onze weg weer. De kinderen zijn vooral bij mij, maar Sara gaat om de week naar haar vader en Mark, die dat te veel gedoe vindt, gaat alleen om het weekend.

Ik kan het bijna niet geloven. Kan ik echt opnieuw beginnen?

Ik breng Mark naar zijn nieuwe sport, karate, en zie door het raam hoe de leraar hem uitdaagt. Ineens herken ik hem. Het is Sjoerd, die leraar.

Ik ken Sjoerd van vroeger, maar heb hem ruim twintig jaar niet gezien. Op mijn zeventiende vonden mijn ouders het tijd dat ik op mezelf ging wonen. Vier kinderen was ze eigenlijk te veel, en ik deugde niet, zeiden ze. Dus op een ochtend moest ik al mijn spullen bij elkaar pakken. Mijn vader bond een matras op het autodak en ik werd naar een dorpje verderop gebracht, naar een tot zomerhuisje omgebouwde garage; daar moest ik maar gaan wonen. Met school was ik gestopt, geld verdiende ik door in het weekend in een kroeg te werken, en verder was ik vooral stil en alleen. Warmte, liefde en veiligheid had ik niet van huis uit meegekregen. Geen idee hoe ik daar aan moest komen.

Maar toen ontmoette ik Sjoerd. Bij de overbuurvrouw smolten we allebei toen we naar een nest Chow Chows keken. We lachten om de eigenwijze kraaloogjes en het schurken tegen hun moeder aan. Hij was vierentwintig, getrouwd met Gera, en woonde bij mij in de straat. Bij Sjoerd en Gera was het één grote instuif. Er zaten altijd mensen in hun kleine huisje; op de bank, op het bed, op de grond. Iedereen at met hen mee, er was gezelligheid, warmte en vrolijkheid en ook ik was er sinds de geboorte van de puppy's welkom. Ik vond het heerlijk. Het was vertrouwd en ik voelde me veilig. Sjoerd hielp vrienden verhuizen, gaf raad bij relatieproblemen en zorgde voor mensen die wat hulp konden gebruiken. Als Gera laat thuiskwam, belde hij bij mij aan met eten dat we dan samen klaarmaakten en opaten.

Ik slurpte zijn vrolijke energie op en vond het heerlijk dat er iemand was die af en toe voor me zorgde. Iemand die het belangrijk vond dat het goed met me ging. Dat kende ik niet. Er hing geen verliefdheid in de lucht. Sjoerd was een vaderlijke figuur, ook al was hij amper zeven jaar ouder, en ook Gera bekommerde zich om mij. Na een jaar verhuisden Gera en Sjoerd, waardoor we elkaar uit het oog verloren. Maar bij mij was er na het dieptepunt van veel te jong het huis uit te worden gestuurd inmiddels een heel dun laagje zelfvertrouwen gegroeid, waar ik heel blij mee was.

Ik kijk naar de karateles. Wat is Sjoerd oud geworden, maar nog even energiek. Hij is stevig en gespierd, heeft een kort stekeltjeskapsel en een lieve lach. Zijn vrolijke, harde stem buldert door de zaal: 'Laat je niet uit het veld slaan!', 'Kom voor jezelf op!', 'Goed zo, jongen, kijk je tegenstander aan!' Mark glundert en voelt zich duidelijk op zijn plek. Ineens vangt Sjoerd mijn blik door de ramen. Hij herkent me. Zijn blauwe pretogen lichten nog meer op en hij zwaait enthousiast. Wat fijn om hem weer tegen te komen. Ik zit door de scheiding nogal in de misère. Een nieuw dieptepunt in mijn leven. Ik kan wel wat vrolijks gebruiken.

Na de les omhelst Sjoerd me hartelijk. Hij kletst honderduit. Vraagt hoe het met me is. Zegt dat mijn kind het zo goed deed in de les. En dat hij het leuk vindt om me weer te zien. Hij moet al snel weer naar zijn volgende les, maar ik leun even tegen zijn aangename lichtheid aan. Alsof ik weer zeventien ben en helemaal op mijn gemak bij hem.